

5) Автономните провинции ще имат мѣстна милиция. Туземните турци ще взематъ участие въ обществените работи; половината отъ приходите ще служи за мѣстните нужди, а другата половина ще се внася въ държавната хазна. Официалниятъ езикъ ще бѣде славянски.

6) За Южна България и за Македония ще се признаятъ изборните права на кметовете, сѣдниците и др. Управителите на окръзите ще бѣдатъ безразлично турци или християни. О д р и н ъ се изключва въ тия постановления.

7) Тия провинции ще бѣдатъ окупирани извѣстно време отъ белгийски войски, до като се приложатъ реформите. Войските ще бѣдатъ поддържани на турски разноски.

Но въ по-подирните застъпвания, разногласието между турските делегати и европейските прѣдставители разтѣло все по-вече, и на 20 януарий 1877, когато Савфетъ паша прѣдложилъ, щото делегатите отъ турския парламентъ да застъпватъ заедно съ дипломатическата комисия, генералъ Игнатиевъ обявилъ, че мисията имъ е свършена и произнесалъ тия думи:

„Правителството на Султана ще понесе всичката отговорностъ за тежките послѣдствия отъ своето поведение. Азъ съмъ длъженъ да заявя още днесъ, като имамъ прѣдъ видъ прѣкъсването на прѣговорите, че, ако войната се започне наново между Турция и Сърбия или Черна-Гора, ако сѣдбините на християнското население бѣдатъ заплашени, било въ вътрѣшните провинции или въ нѣкой приморски градъ, то императорското правителство, което имамъ честта да прѣдставлявамъ, ще счита това като прѣдизвикателство спрямо Европа“.

Савфетъ паша счелъ за разумно да протестира противъ такива заплашителни декларации и на 25 януарий извѣстилъ на Европа, че прѣдложените мѣрки за реформи сж отъ естество да уронятъ достойнството на Отоманската империя: „Тия сж причините, казвалъ той, за разтурянето на Цариградската конференция“.

Отъ друга страна, князь Горчаковъ като правилъ общъ прѣгледъ на събитията отъ нотата на Андраши, въ